

kreds, har de film, som på en eller anden måde føres frem under Warhols ægide – hvad »Heat« angår, siger forteksterne »Andy Warhol Presents ...«, hvad det så end indebærer – siden da har disse film udviklet sig bort fra den provokerende stilstand, cinema vérité-stilen, den opsigtsvækkende mangel på handling hen mod en stadigt mere konventionelt acceptabel form med plot, skiftende lokaliteter og skuespillere, der på traditionel vis ignorerer filmfolkenes tilstedeværelse. Warhol selv afstår tilsyneladende fra at blande sig i produktionerne længere, men nøjes med at give filmene den glamour, der stadigvæk knyttes til hans navn. Morrissey er åbenbart så forankret om ikke i Warhols stil, så dog i popkunstens begejstring for massesamfundets attributter og legendariske figurer, at hans fortolkninger af de klassiske Hollywood-skabeloner er et logisk skridt i hans kunstneriske udvikling. I »Heat« er det melodramaet, han arbejder med, senere, i »L'Amour«, blev det komedien, og i hans Dracula-film tages den klassiske gyser under behandling.

Jørgen Oldenburg

■ HEAT

Heat. USA 1972. **Dist:** Levitt-Pickman. **P-selskab:** Factory Films/Syn-Frank Enterprises. **P:** Andy Warhol. **As-P:** Jed Johnson. **Instr/Manus/Foto:** Paul Morrissey. **Efter:** Ide af John Hallowell (inspireret af Billy Wilders »Sunset Boulevard«). **Farve:** Eastmancolor. **Klip:** Lana Jokel, Jed Johnson. **Musik:** John Cale. **Medv:** Joe Dallessandro (Joe Davis), Sylvia Miles (Sally Todd), Andrea Feldman * (Jessica Todd), Pat Ast (Motelejer), Ray Vestal (Filmproducer), P. J. Lester [= Lester Persky] (Sallys eksmand), Harold Child (Hans værelseskammerat), Eric Emerson (Døvtum), Gary Koznocha (Hans bror), John Hallowell (Hollywood columnist), Bonnie Glick (Jessicas veninde), Pat Parlemon (Pige ved svømmebassin). **Længde:** 100 min. **Censur:** Ingen. **Udl:** Camera. **Prem:** Camera 21.3.74.

* »Heat« blev Andrea Feldmans sidste film. Hun begik selvmord den 8. august 1972. Tidligere har Andrea Feldman medvirket i Warhol-filmene »Imitation of Christ« og den endnu ikke udsendte »Cleopatra«. Hun har også medvirket i Paul Morrisseys »Trash«.

På farlig patrulje

En original-titel, der hentyder til en Harley Davidson-model. En debutinstruktør, der kommer fra beatmusikken. En reklamekampagne, der betoner vold og spænding. Men nej – det er ikke nogen »motorcykelfilm«, og det er heller ikke nogen rigtig »politifilm«. »Electra Glide in Blue« er et værk af en næsten lamemende anstændighed i følelsen – et ægte barn af det specifikt amerikanske fænomen: Hollywood-humanismen.

Den 30-årige James William Guercio, der er filmens producer og instruktør, har ikke tidligere gjort sig gældende i filmsammenhæng – ud over at være søn af en filmoperatør. Det må være hans store succes som arrangør, manager og – først og fremmest – selvstændig pladeproducer, der har givet United Artists

mod på (med et godt øje til ungdomsmarkedet) at lade ham producere en film med et budget på 970.000 \$. I sidste sekund indvilligede Guercio i selv at instruere filmen og lagde personligt 200.000 \$ til for at få den optaget i det teknisk bedste bredformat – Panavision.

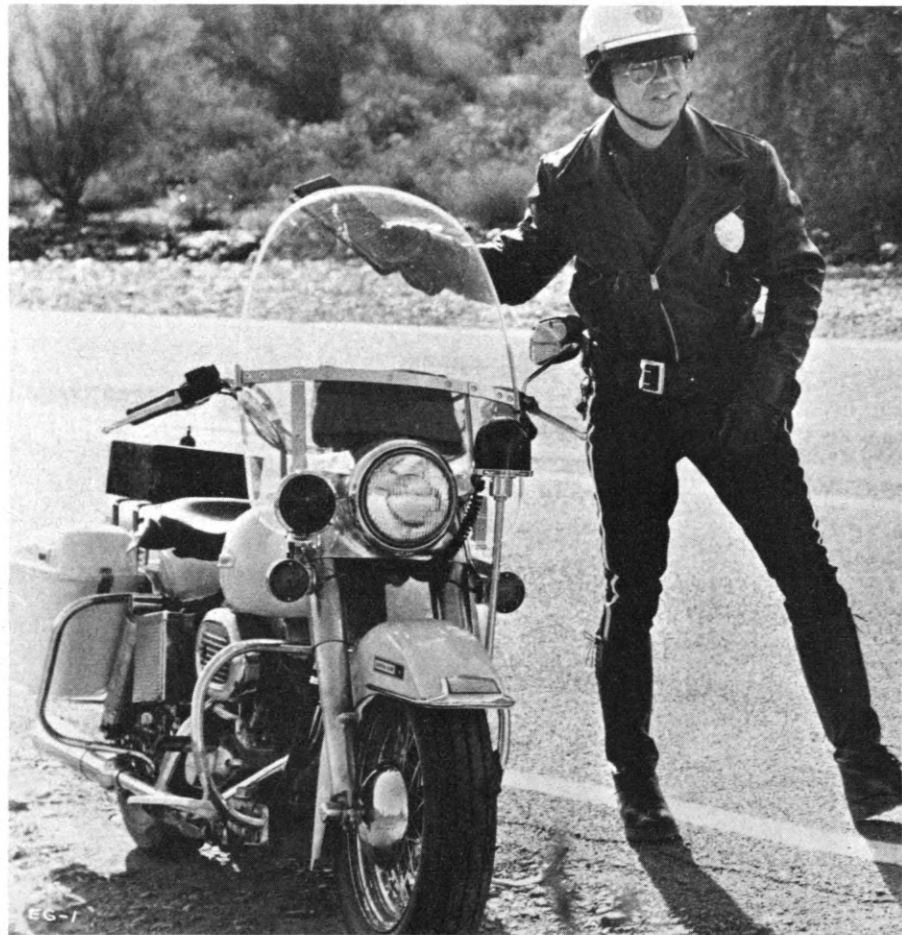
Guercios smukkeste musikalske indsats er nok »Moondog 1«, hvor den seriøse komponist Louis Hardin giver prøver på sine puristisk klassisk-inspirerede filigranarbejder. Det besættende 5/4dels »Theme« fra denne plade var forøvrigt det bedste ved Jack Nicholsons »Drive, He Said«. Men Guercio vil for de fleste være manden bag messing-rockgrupperne »Blood, Sweat and Tears« (deres første lp) og »Chicago«, hvis medlemmer han rundhåndet har spredt ud over filmen. Guercios selvkomponerede underlægningsmusik lyder fuldstændig som disse orkestres: Eklektisk, flot opsat, ind imellem temmelig pretentiøs og præget af en noget bastant dynamik. Således også filmen.

Billedsiden er glimrende varetaget af Conrad Hall, der stod for en af 60'ernes flottest fotograferede film, »Skrappe Luke«, og som modtog en Oscar for »Butch Cassidy and the Kid«. Hovedrollen spilles nuanceret og indforstået af den lille Robert Blake, bedst kendt for to film fotograferet af Hall: »Med koldt blod« og »Jagten på Willie Boy«. Men

handlingen er sært uforløst og usikkert svingende i tonen.

Blake er motorcykelbetjenten John Wintergreen (dobbelt-tydeligt navn), der er Vietnamveteran og tilsyneladende i politikorpset har fundet en erstatning for den autoritetstro og disciplin, han har været vant til. Han er høflig, godhjertet og retfærdig, hvad der gør ham inderligt uskikket til sit job, men hans drøm er såmænd kun at få fire hjul under sig i stedet for to – at blive opdager. Via en ret så henkastet kriminalintrige lykkes det ham at opnå denne værdighed – og pointen er, at han »opklarer« sagen ved hjælp af sin menneskelighed: Han formår at identificere sig med de impliceres motiver, hvad hans brutale, reaktionære foresatte, Poole, er ude af stand til. Denne erkendelsesproces hjælper ham til også at prøve at finde sig selv: Hans naturlige anstændighed tvinger ham til at sætte spørgsmålstegn ved de værdier og sociale kræfter, han repræsenterer, og han er hurtigt tilbage på motorcyklen igen.

Filmene veksler mellem sort humor, sort tragik, tegneserieagtig forenkling og frugtbar flertydighed. Bedst lykkes nogle venligt ironiske afsnit, der passer Robert Blake fint, og helt horrible er et par store bekendelses-sekvenser, der er lige forlorent skrevet, spillet og iscenesat. Den religiøse symbolik stikker også

Robert Blake i debutfilmen »På farlig patrulje«

hovedet frem, og der er mange hentydninger til amerikansk historie, herunder filmhistorie. Et chok-klip, hvor Wintergreen anvender en »Easy Rider«-plakat som skydeskive understreger de mange, bevidste modsætninger til denne film: I »Electra Glide ...« er hovedpersonen politimand, motorcyklen står for materialisme og magtmisbrug, og tilsidst myrder hippierne ordenens håndhæver.

Guercio forsøger at overkomme så meget, at han ikke når at pointere stort mere, end at det er synd for de flinke fyre, for de har ikke en chance – hvad der kan være rigtigt nok, men er et temmelig tyndt tema, der slet ikke kan bære afsnit som f. eks. den patetiske slutning, hvor kameraet i over 5 minutter kører tilbage fra den døde Wintergreen, så han efterhånden smelter helt sammen med landskabet – Monument Valley! – mens farverne afmættes og ligheden med et John Ford-billede bliver identitet, da filmen slutter i sort/hvidt.

Trangen til at dele sol og vind lige kan også antage parodiske former. I en Pogo-historie lod Walt Kelly sine tegneseriefikurer tage skridtet til oprettelsen af et nyt, ekstremistisk parti mellem det ekstreme højre og det ekstreme venstre: »Den ekstreme midte«. Det kan synes, som om det er denne stilling, Guercio ønsker at indtage. Men manden er også initiativrig, opfindsom og besat af fræsende fortælleglæde. Ham skal vi nok høre fra igen.

Peter Nørgaard

■ PA FÆRLIG PATRULJE

Electra Glide in Blue. USA 1973. Dist: United Artists. **P-selskab:** En James William Guercio-Rupert Hitzig Produktion. **P-samordner:** William Maldonado. **P-ass:** Gary Nichamin, Jack Goudie. **P/Instr:** James William Guercio. **Instr-ass:** Tom Shaw, Carl Beringer. **2nd unit-instr:** Bill Hickman. **Stunt-instr:** Bud Ekins. **2nd unit-stunt-instr:** Jerry Brutsche. **Manus:** Robert Boris. **Efter:** fortælling af Robert Boris og Rupert Hitzig. **Foto:** Conrad Hall. **Kamera:** Thomas Laughridge. **2nd unit-foto:** Richard Kelley. **2nd unit-kamera:** Travers Hill. **Format:** Panavision. **Farve:** Deluxe. **Klip:** Jim Benson, John F. Link II, Jerry Greenberg. **P-tegn skitser:** Joseph Hurley. **Kost:** Rita Riggs (design), Dennis Will (garderobe). **Komp:** James William Guercio. **Arr:** Jimmie Haskell. **Sange:** »Most of All« af Alan Freed & Harvey Fuqua, sunget af Marcell; »Meadow Mountain Top« komp. og sunget af Mark Spoelstra; »Song of Sad Bottles« komp. og sunget af Mark Spoelstra; »Free From the Devil« af Alan DeCarlo, sunget af Madura Hawk; »Tell Me« komp. og sunget af James William Guercio. **Musikbånd:** Dave Kahn. **Musik-mixer:** Armin Steiner. **Tone:** William Randall, Robert Knudson, Bob Glass. **Lyd-E:** Sam Shaw. **Sp-E:** Joe Lombardi. **Makeup:** Frank Griffin. **Fortekster:** Perri Smith. **Rollebesætter:** Roos-Fenton. **Medv:** Robert Blake (John Wintergreen), Billy »Green« Bush (Zipper), Mitchell Ryan (Harve Poole), Jeannine Riley (Jolene), Elisha Cook (Willie), Royal Dano (Ligsynsmand), David J. Wolinsky (David, hippie i VW rugbrød), Peter Cettera (Bob Zemko), Terry Kauth (Morder i VW rugbrød), Lee Loughnane (hippie i svinestien), Walter Parazaider (»Loose Lips«), Joe Samsil (Ryker, politimand), Jason Clark (Politidetektiv i sportsvogn), Michael Butler (Lastvognschauffør), Susan Forristal (Pige ved iskagebod), Lucy Angle Guercio (Pige ved iskagebod), Melissa Green (Zemkos pige), Jim Gilmore (Detektiv), Madura Hawk, Alan DeCarlo, Ross Salomone (Beatmusikere ved koncert), J. N. Roberts, Scott Dockstader, Rock Walker, Mickey Alzola, Alan Gibbs, Ron Rondell (Stunt-kører). **Længde:** 113 min., 3120 m. **Censur:** Hvid. **Udi:** United Artists. **Prem:** Kinopalæet 20.5.74.

Indspilningen startede den 14. februar 1972 med optagelser i Carefree og omegn i Arizona, i Victorville samt i Monument Valley.

Kort sagt

Filmene set af
Peter Schepelern (P.S.)
Ib Lindberg (I.L.)
Carl Nørrested (C.N.)
Poul Malmkjær (P.M.)
Per Calum (P.C.)

AFHOPPEREN

Instruktør: CLAUDE PINOTEAU

Det drejer sig om en fransk atomfysiker, som mange år forinden er blevet bortført af russerne og som nu bliver stjålet tilbage igen af englænderne, som udnytter ham og derefter lader ham i stikken. Filmen, som er en instruktørdebut, har en glat og professionel finish, og den søger med megen alvor at fremføre det kontroversielle synspunkt, at de vestlige landes efterretningstjeneste benytter lige så barske metoder som de østlige landes. Lino Ventura er svær at acceptere som videnskabsmand, men filmen skæmmes især af en vrøvlagtig intrige. Der er ikke antydning af begrundelse for russernes talrige likvideringer; der er ingen forklaring på, at de ikke fanger helten, da han uforsigtigt vender tilbage til sit tidligere hjem, og dirigentens spionage og omstændighederne omkring afsløringen af den er det rene nonsens. Men ellers rummer filmen megen velsmurt action. (Le Silencieux – Frankrig/Italien 1973). P.S.

DEN HALVBLODS OG DEN LOVLØSE

Instruktør: TED KOTCHEFF

En western, skrevet af den skotske romanforfatter Alan Sharp, der tidligere har skrevet manus til Fleischers »His Last Run«. Gregory Peck er den midaldrende »lovløse« og Desi Arnaz Jr. den unge »halvblods«, og historiens gentagne psykologiske finte er, at de to hver især risikerer livet for at hjælpe den anden, selv om de ikke har egoistiske grunde til det. Det giver vedbli-

vende deres modstander stof til eftertanke, men næppe publikum. Filmen, der er produceret af Norman Jewison, er optaget i Israel, hvis bjerglandskaber, Jewison fik sans for under optagelsen af »Jesus Christ Superstar«. Det israelske landskab illuderer amerikansk vildvest lige så godt som de spanske, italienske og jugoslaviske landskaber, vi er vant til. (Billy Two Hats – England 1973). P.S.

FLUGTEN TIL FRIHEDEN

Instruktør: PIERRE GRANIER-DEFERRE

Dette er den tredje af Pierre Granier-Defferes Simenon-filmatiseringer (den første var »Katten«, den anden, »La Veuve Couderc«, har ikke været vist i Danmark) og den hidtil bedste. Granier-Defferre og hans manuskript-forfatter Pascal Jardin har holdt sig tættere til Simenon end i de to foregående film, og både persontegningen og atmosfæren i filmen virker overbevisende uden at være påtrængende. Instruktørens evne til at finde de rette skuespillere frem og holde dem på plads i sine amour fou-historier er efterhånden ganske iøjnefaldende og synes at være Granier-Defferes virkelige force. Men det er selvfølgelig heller ikke så lidt. I øvrigt bakkes han godt op af sin fotograf, Walter Wottitz, hvis gyldne sommerbilleder ganske præcist indfanger stemningen i Simenons lakoniske romanstil, hvor erindringer og følelser flakser forbi i vild uorden og berøvet enhver rimelig dimension. Min eneste anke mod »Flugten til friheden« kan også gå på de to foregående film. Granier-Defferre har en vis ulyksalig hang til at finde symboler frem, hvor Simenon med behændighed har styret udenom dem. Men denne bastante trang til at »give publikum noget med hjem« er blevet mindre udtalt i løbet af de tre film, og hvis Granier-Defferre fortsætter med at filmatisere Simenon – der er jo nok at tage af – kan man kun håbe, at han i fremtiden vil tage ham mere og mere for pålydende. Det kan blive et udbytterigt makkerskab, ikke mindst for den tidligere så konturløse Granier-Defferre. (Le train – Frankrig/Italien 1973). I.L.

FREMTIDENS RÆDSEL

Instruktør: RICHARD FLEISCHER

Soylent green (afledt af soy = soja + lentil beans = linsebønner) er et proteinerigt produkt uden smag, fremstillet af en monopolkapitalistisk concern, der i året 2022 brødføder halvdelen af jordens befolkning. Filmen koncentrerer sig om Manhattan, som bebos af 40 millioner indbyggere. 60'ernes konsumsamtund har udviklet et totalt apatisk proletariat bestående af 20 millioner arbejdsløse uden bolig, en middelklasse der kæmper for usle jobs og boliger ved bestik-